

λεῶς βασανιζόντων καὶ τυραννούντων τοὺς ἄλλους) Λέσβ.
|| Παροιμ. "Οπου πεινάει θωρεῖ ψωμὰ καὶ ὁ διψασμένος
βρύσες Πελοπν. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Ἔς τὴ γειτονιά σου δὰ γενῶ καθέγλα νὰ καθίζης,
βρύσι μὲ τὸ κρυγὸ νερὸ νὰ ἔρχεσαι νὰ γεμίζης
Κρήτ.

"Ολα τὰ μάθγα ἔναι στεγνὰ καὶ τὰ δικά μου βρύσι
αὐτόθ.

Σῦρε ἔς τὴ βρύσι γὰ νερὸ | κ' ἐγὼ ἐκεῖ σὲ καρτερῶ
Θεσσ.

Μάννα μάννα νὰ θρέφεται ὡσὰν τὸ σουπαρίσι
τσαὶ ζὰν τὸν πλάτανον τῆς Κῶς ποῦ τὸν ποτίζει βρύσι
(ζὰν=σὰν) Μεγίστ. β) Ἀβαθὲς φρέαρ ἐξ οὗ δύναται
τις διὰ τῆς χειρὸς νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ Ἰκαρ. 2) Τὸ ὕδωρ
Πελοπν. (Καλάμ.): Δῶσε μου βρύσι (συνήθως εἰς τοὺς
ποιμένας, ὅταν ὁ εἰς ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἄλλου ὕδωρ, ἵνα
τὸ γάλα τῶν προβάτων ρέῃ ὡς βρύσις, ὁμοίως λέγει καὶ
ὁ εὐρισκόμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς λεχοῦς, ἵνα οἱ
μαστοὶ αὐτῆς ἀναβλύζουν τὸ γάλα ὡς ἡ βρύσις τὸ ὕδωρ).

3) Ὁ ὑδρορροϊκὸς σωλὴν ὁ φέρων τὴν στρόφιγγα,
δι' ἧς ἀνοίγεται καὶ κλείεται ἡ ἐκροὴ τοῦ ὕδατος κοιν.:
Ἀνοίγω - κλείνω τὴ βρύσι. β) Ὁ ἀναρτώμενος ἐκ τοί-
χου νιπτήρ κοιν. 4) Συνεκδ. ὁ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ
ὀφθαλμοῦ παρὰ τὴν βάσιν τῆς ρινὸς δακρυγόνος ἀδὴν
Ἀθῆν. Ἡπ. (Κόνιτς.) Κέρκ. Μύκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Δεσφ.): Οἱ βρύσες τῶ ματῶ Μύκ.
Ἐβγαλα κᾶτι μέσ' ἔς τὴ βρύσι τοῦ ματιοῦ καὶ τρέχουσι τὰ
μᾶτια μου ποτάμι Κίτ. Ὅταν τὰ ζῶα εἶναι ἀστενγάρικα,
τοὺς παίρνουν αἷμα ἀπὸ τὴ βρύσι τοῦ ματιοῦ Ἀθῆν. Ἡ
λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπους Βρύσι πολλαχ. Βρυσάδες
Τσακων. Ἀπάνω Βρύσι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ζυγοβίστ. Κα-
λάβρυτ. Κερπιν. Λογγ.) Ἀπάνον Βρύσι Πελοπν. (Τριφυλ.)
Ἀπάν' Βρύσ' Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πάνω Βρύσι Πε-
λοπν. (Γορτυν.) Πανουθ'νὴ Βρύσ' Θάσ. Κάτω Βρύσι Θεσσ.
Πελοπν. (Γορτυν. Ζυγοβίστ. Καλάβρυτ. Λογγ.) Κάτον Βρύσι
Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.) Κάτ' Βρύσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Κατονθ'νὴ Βρύσ' Θάσ. Πέρα Βρύσι Κάρπ. Πελοπν. (Γορ-
τυν. Καρύταιν. Καλάβρυτ.) Πίσω Βρύσι Πελοπν. (Καλά-
βρυτ.) Ἀσπρη Βρύσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Βουλωμένη Βρύσι
Πελοπν. (Γορτυν.) Κόκκινη Βρύσι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.)
Κόκκιν' Βρύσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Κρύα Βρύσι Ἡπ. Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀλαγων. Ἀνδρίτσ. Ἀργ. Γεωργ. Δίβρ. Ζυγο-
βίστ. Μεσσ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) Κρύα Βρύσ'
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μαύρη Βρύσι Κρήτ. Πελοπν. (Ἀχαΐα
Καλάβρυτ.) Μεγάλη Βρύσι Εὐβ. (Αἰδηψ. Κονίστρο.) Κρήτ.
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) Ἀ.εγάλη Βρύσι Πελοπν. (Μα-
νιάκ.) Μιγάλ' Βρύσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μ'σιγκὴ Βρύσ' Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) Μ'σιγανὴ Βρύσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ὀπίσω Βρύσι
Κρήτ. (Ἡράκλ.) Πέτρις' Βρύσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σάπια
Βρύσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τρανὴ Βρύσι Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Χτιστὴ Βρύσι Λεξ. Βλαστ. 293 Ψηλὴ Βρύσι Πελοπν. (Ἀλα-
γων.) Πέντε Βρύσες Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σαράντα Βρύ-
σες Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Βάτου Βρύσι Θεσσ. Ἐτῆς
Βρύσι Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κρανῆς Βρύσι Ἡπ. Μηλεῆς
Βρύσι Πελοπν. (Βιδιάκ.) Πουλγοῦ Βρύσι Πελοπν. (Καλά-
βρυτ.) Σκιῶν Βρύσι Κύπρ.

βρυσί τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρύσι.

Βρυσάκι, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύ-
πους Βρυσί Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. Βρυσί τῆς Ἀννέζας Κύπρ.
Βρυσί τοῦ Κοράκου Πελοπν. (Μάν.) Βρυσὰ Θεσσ. Κρήτ.
Κύπρ. Λέσβ. Σαμοθρ.

βρυσιδάκι τό, Τῆλ.

Ἐποκορ. τοῦ οὗς. βρυσίδι διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - άκι.

Βρυσάκι, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἔς τὸν Ἀι - Παντελέμονα ἔχ' ἓνα βρυσιδάκι,
ποῦ πάν καὶ πλύν-νουν τοῖς καρδὲς καὶ βγαίνει τὸ
φαρμάκι

Τῆλ.

βρυσίδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. βρυσίδια Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρύσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἰδι.

Πληθ., ἐξανθήματα ἐρυθρὰ τοῦ δέρματος γεννώμενα
ἐνεκα ἰσχυρᾶς ἐξιδρώσεως: Ἡ μούρη του γέμισε βρυσί-
δια. Συνών. δρώτσιλα, δρωτσίλι.

βρυσίζω Κρήτ. (Σέλιν. Κίσσ.) - Λεξ. Βλαστ. 294
βρυσίζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βρυσάω Ἡπ. βρυστῶ
Ἡπ. (Δρόβιαν).

Ἐκ τοῦ οὗς. βρύσι.

1) Ἀναβλύζω, ἐπὶ τοῦ ὕδατος συνήθως κατὰ τρίτον
πρόσωπον Ἡπ. Κρήτ. (Σέλιν. Κίσσ.) Συνών. βρυσι-
λιάζω, βρυσουλλιάζω. 2) Ἀφθονῶ, συνήθως κατὰ
τρίτον πρόσωπον Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Βρυσίζει τὸ γάλα.
Βρυσίζουσι οἱ-ῆ-ἐλαιές (οἱ ἐλαιόκαρποι ἐκχύνουν ἀφθο-
νον λάδι κατὰ τὴν σύνθλιψιν ἐν τῷ ἐλαιοτριβεῖω). 3)
Παρέχω ἀφθόνως Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Τοῦ τὰ βρυσίζει
ὁ Θεὸς (τοῦ παρέχει τὰ ἀγαθὰ ὁ Θεὸς ἐν ἀφθονίᾳ).

βρυσικᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βρυσικᾶτος Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρυσικός καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ατος.

Βρυσικός 1, ὁ ἰδ.: Εἶχε κοντά του μὲ λίμνη ἔπο
βρυσικᾶτο νερό.

βρυσικός ἐπίθ. Ζάκ. Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κίμωλ.
Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ. Μάν. Οἶν.) Σέριφ. Σύμ. Σῦρ.
βρυσικός Β.Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βρύσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἀναβλύζων ἐκ τῆς πηγῆς, ἐπὶ ὕδατος Β.Εὐβ.
(Ἀγία Ἀνν.) Ζάκ. Ἡπ. (Κόνιτς.) Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ.
Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ. Μάν. Οἶν.) Σέριφ. Σύμ. Σῦρ.: Βρυ-
σικὸ νερὸ ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Θέλου ν' ἀνήβου σὲ βουνὸ | νὰ πιλήσου μάρμαρον,
νὰ βγάλου βρυσ'κὸ νερὸ | νὰ κατεβῇ ἔς τὸν κῆπου μου
Κόνιτς. Συνών. βρυσικᾶτος, βρυσήστος, βρύσινος.

2) Ὁ ἔχων ὕδωρ ἀναβρῦον Κέρκ.: Πηγὰδι βρυσικό.

3) Ὁ ἀρδευόμενος ἐπὶ ἀγροῦ Κάρπ. 4) Τὸ οὐδ.
οὐς., πηγὴ ἀναβλύζουσα ὕδωρ Ἡπ. (Ζαγόρ.): Ἡπῆγα
ἔς τὸ βρυσ'κὸ νὰ βρέξου τὸν στόμα μ' Ζαγόρ. Ἐχ' ἓνα
καλὸ βρυσ'κὸ ἔς τοῦ σπῆτ' αὐτόθ.

βρυσίλα ἡ, ἀμάρτ. βρυσίλα Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρύσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ἰλα.

Γῆ ἀναβλύζουσα ὕδωρ, τόπος βαλτώδης.

βρυσιλερός ἐπίθ. ἀμάρτ. βρυσιλερός Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρυσίλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ερός.

Τόπος ἀργιλλώδης καὶ ὑγρός.

βρυσιλιάζω ἀμάρτ. βρυσιλιάζω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρυσίλα.

Ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὕδωρ, ἐπὶ ἐδάφους. Συνών.
βρυσίζω 1, βρυσουλλιάζω.

